

ЗАПАД

река размишља у рибама. шћиа оно дакле
беће, шћио је сержант хинли први из ње
испргнуо? очи, жуће и укочене, брчићи,
два ваираља око пейелавосивих усћа,
шћио чак и псе наћера да зацвиле?

брзаци реке и њихова зајенуцана, бучна
граматика, коју праћимо у правцу извора.
на хоризонту венац планина од измаглице,
сћећа обрасла правом и кадикад силуећа
домороца, који, забављен наћом муком,
сажальиво погледа према нама, а онда
поново у шуму шумуће: све ћо ућисујемо
у адамову сћару маћу, именујемо врсће и
бележимо шћиа радимо. ућала мищћа и
недељама дијећа од корења и поверења у бога.
поод кощуљом, крћелћи начичкани по кожи
као чиоде: ћако нам дивљина узима меру.

чудан осећај: да си граница, она ћачка,
на којој пресћаје и почиње све. ноћу,
поред ваћре, у облацима комараца, изнад
нас кружи наћа крв, док ми защћеним
рибљим кощчицама шћјемо обућу
за нацћиљ и крзнену ћебад за наће сне.
исћред нас недирнућа дивљина, за нама врвеж
досељеника сањара, с каћасћарским маћама,
уцрћаним оградама и ћоровима; иза нас
колоне прћговачких кола с арћевима, велики
гравови, ћуни будућности и несносне буке.

ИКОНА

*и́ако је лежала п̄реда мно́м. и́ек једна даска више
из ма́цине, али из њене чворови́е с̄ируки́уре
вири један лик дуи́љаси́о̄г по̀гледа, осмехну́и,
с̄иреман да нам свима ои́проси́и. наи́ев ножева,*

*клик̄иај радоси́и с длеи́а и и́ес̄и́ере, рез по̀ рез,
али нико по̀ не з̄леда: наслоњени на и́еку́ће
и́раке и с̄иру̀дове, људи, завејани сне́гом
с̄иру̀гои́ине и ои́л̄ака, свако у својој зими.*

*и ево ои́ети́ је сеи́и́ембар, шу́ма се разбац̄карила
и уоквирила и́роси́ор око радиони́це, сунце и
лиц̄и́ће ои́и́ачу је финим злаи́ом јесени, док ја
др̄хи́ећи крижам један по̀ један балван и́ес̄и́ером:*

*она ће се враи́и́и́и, кад и ја осеи́им како
и́реба да се з̄ледамо, и кад будем научио
да чи́там с усана и́у́и́их. кунем се у по̀,
с ова два и́рс̄и́а и́реос̄и́ала.*

БАШТА ВЕТЕРАНА

Again he fighting with his foe, counts o'er his scars,
Tho' Chelsea's now the seat of all his wars,
And fondly hanging on the lengthening tale,
Reslays his thousands o'er a mug of ale.*

Sir John Soane (Натпис на баштенској кући
Краљевске болнице у Лондону)

*веи́терани израс̄и́ају из и́праве у својим
свечани́м уни́формама; и́еци́ка
месин́гана ду́мад одми́гују муи́ним
сјајем касној свеи́лоси́и по̀однева.
ничу из и́праве каоно у ми́и́овима силне
војске из по̀сејани́х змајевих зуба.***

*осмехну́и веи́терани кезе зубе на сликама
по̀жух̄и́елим као с̄и́ару́шена и́рава,
блеђим чак и од оних ми́и́ова. борба је,*

ДОГОВОР ПРЕД ЛОВ НА КАЈМАНЕ

ӣи нож, довољно увежбан и ош̄тар,
да им по̄могне у свлачењу одеће
с меких кожних слабина, ба̄ишину ја,
ӣек сӣђурности ради.

ја ћу и ӣлӣӣки чамац, скован нӣӣнама
смелостӣи и надахнућа, невидљив за
ловочуваре и дивљач, чак и за ӣсе
безмало нечујан,

ӣи џе̄ӣну ба̄ӣерију, онај млаз све̄ӣла ш̄ӣо
за очима ѓмаза ӣрага да издајнички
у води блесну, ако мој ӣро̄йски уш̄ӣа̄ӣ
не буде довољан.

ја ћу комарце и баруш̄ӣине ман̄рова, ӣи
дӯгоноге јабуру-ӣӣичурине, ш̄ӣоно клецаво
ѓондолирају око нас док мирољубиво
ѓацају кроз сумрак,

који се с̄ӣуш̄ӣа с неба и сумрак ш̄ӣо се из ових
вода диже, да више не знаш да л си одраз слике
на њеној ӣоврци или си слика у огледалу,
док наш̄ лимени чун

ӣоред ӣӣх конст̄елација клизи, ѓладно,
хладан. ја ћу да држим ӣравац, а ӣи се
ӣуш̄ке ла̄ӣи. циљај ӣраво у мрак
између оне две звезде у води.

ОПИТ С КОМАРЦИМА

канда су одједном сва слова
изле̄ӣела из новина да би
у ројевима лебдела у ваздуху;

лебде у виду роја у ваздуху,
од оне силе лош̄их вест̄ӣи не доносе
ниједну, убоге музе, мрцави

пеглази, само зује себи на уво;
настали из последњег прамичка дима
кад догорела свећа сирне,

толико лаки, да је тецко рећи: то су они,
тостоје, искрсавају тоути сенке, коју је
неко из другог у нац бацио свеи;

лещу, удова тањих него да су
оловком нартани,
мајушна телашца, сфинге,

камичци из розете, без камена.

ВЕЧЕРЊА ПЕСМА

јесен, кесени полажу оружје, наоколо
просутих по земљи лежи буздована леса,
у гранама румених брекиња грозд
размеће се ошровом

својим. сада мирују све оне удице и куке
на дну, дрвени чамци по шуйама, док се
лициће у заносу у нове боје преодева
одмарају се лейниковци

од сјаја раскошног, а свеиљки поруб
дели променаду од језера. иразан ирајект
за ирансиорит аутомобила превози преко воде
последњи шовар свеила.